

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

In Aristogitonem

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

praesides, promulgationem, disciplinam. Quae si vos approbatis, si vestro consilio sunt: pergere, non prohiberi debent. Sin ea corrigenda vel nunc esse ducitis, & quae iam dicta sunt, multo ante & longo iam tempore turpiter ab istis & male diuexata, restituenda in integrum: omnia huius generis ingenia hodie sunt negligenda, & verè pronuntiandum est, & aequitatis amica legum sanctio maximi facienda, quae omnes & vrbes, & regiones tuetur: & inexorabilis ac veneranda Iustitia, quam is qui sacrosancta initia nobis monstravit Orpheus, folio Iouis assidentem, omnia facta hominum ait intueri. Eam vnusquisq; in se desigere putet oculos, itaque pronunciet, vt caueat, & prouideat, ne ea pudefaciat, à qua cognomē habetis singuli, qui sorte iudices quoq; tempore delecti estis, ad omnium in repub. degentiu honestatem, & ius, & vtilitatem tuendam: & hodierno die tanquam depositu iureiurando astricti, accepistis à legibus, repub. & patria. Quod ni ita eritis animati, sed pro solita facilitate ingressi fedebitis: vercor ne res in diuersum vertat: & nos, dum Aristogitonem accusamus, vos accusare videamur. Quod enim euidentius ostensam à nobis istius improbitatem vos minus curaueritis: eò maius dedecus suscipietis. Atq; haec haecenus. Omnino autem, Athenienses, familiariter agam vobiscum, & vera dicam. Ego in concionibus cum viderem, constitui me à vobis, & deligi ad istius accusatione: agrè tuli: ab eaq; ita me dij deaque omnes ament, abhorru. Neque enim ignorabā, eū qui tale mun^o apud vos obiisset, nō sine malo abiturū. Quod si tantum non esset, vt statim sentiretur: at si sepe fecisset, nec desisteret: celeriter iri cognitum. Necessè tamen esse duxi, vestris parere voluntatibus. Ac delationis quidem causas, & iura legum, ipsum, id quod fecit, Lycurgum, cuius iudicium putabam, eumq; testes improbitatis istius citare videbam. Quae autem & cogitare eos, qui super repub. & legibus deliberant, conueniat, & circumspicere deceat: ea dicere institui: ad eaq; explicanda nunc aggrediar. Per deos autem oro vos, date, Athenienses, & concedite mihi, ita vt natura mea fert. vtq; proposui, de his rebus differendi facultatem. Etenim hand aliter possim. Vniuersa vita mortalium, Athenienses, siue magnam urbem incolant, siue paruum, natura & legibus regitur. Ac natura quidem confusa & inaequalis est, & à peculiari cuiusq; pendet ingenio: leges autem communes & ordinatae sunt, & eadē vniuersis. Quod si parua natura fuerit: saepe mala consilia molitur. Quare tales facile in delicta ruere liquet. Leges autē aequa, honesta, vtilia spectat, & ad illa referuntur. Quae inuenta si fuerint: commune iam inde mādatur omnibus proponitur, par & aquabile. Atq; ea lex est, cui parere omnes debent, cum propter multa, tum hac de causa maximè, quod omnis lex inuentum est & donum deorum immortalium, decretum hominum sapientum, regula delictorum quae de industria & fortuito committuntur, ciuitatis commune pactum: cui vivere conuenienter, omnes qui sunt in vrbe, debent. Aristogitonem autem nunc omni iure accusationis esse conuictum, neq; vllam ei restare probabilem excusationem: facile ostendi potest. Cum enim res duae sint, Athenienses, propter quas omnes feruntur leges: tum, vt ne quisquam iniusti aliquid agat: tum vt iis qui ius violarunt, puniatis, alij meliores reddantur: vtroque nomine supplicium de isto sumendū esse apparebit.

L. C. de dignitate legum & iudicium officio.

Aristogitonē, violatis legibus per quas Respublica conferretur, auferendum esse.

πόλεως δὲ συνθήκη κοινή, καὶ ἴσῳ πάνσι προσήκει. ἴσῳ τοῖς ἐν πόλει. ἀλλὰ μὲν ὅτι νῦν ἀριστογίτων τοῖς ἄλλοις ἐνδείξωμαι δικαίως· πάντων ἀλάωκεν, ἔτερος ἢ ἐδείξωμαι ἐστὶν ἀνεκτός ἀπὸ λόγου· ὡς τῶν ῥάδιον διδόντα. δούλον γὰρ ὄντων, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταί, ὧν ἕνεκα πάντες τίθενται οἰνόμοιοι, τὰ τε μηδὲνα μηδὲν ὁ μὴ δικαίως ὅτι ποιῆν, καὶ τὰ τοῖς ὄμοιοις ἀγαθόντα. ταῦτα κολαζομένους βελτίους τοῖς ἄλλοις ποιῆν· ἀμφοτέρωθεν τούτοις ὁ νόμος ὡν φαίνεται

A **ἄριστον δὲ συνθήκη κοινή, καὶ ἴσῳ πάνσι προσήκει.** ἴσῳ τοῖς ἐν πόλει. ἀλλὰ μὲν ὅτι νῦν ἀριστογίτων τοῖς ἄλλοις ἐνδείξωμαι δικαίως· πάντων ἀλάωκεν, ἔτερος ἢ ἐδείξωμαι ἐστὶν ἀνεκτός ἀπὸ λόγου· ὡς τῶν ῥάδιον διδόντα. δούλον γὰρ ὄντων, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταί, ὧν ἕνεκα πάντες τίθενται οἰνόμοιοι, τὰ τε μηδὲνα μηδὲν ὁ μὴ δικαίως ὅτι ποιῆν, καὶ τὰ τοῖς ὄμοιοις ἀγαθόντα. ταῦτα κολαζομένους βελτίους τοῖς ἄλλοις ποιῆν· ἀμφοτέρωθεν τούτοις ὁ νόμος ὡν φαίνεται
 B **ἴσῳ τοῖς ἐν πόλει.** ἀλλὰ μὲν ὅτι νῦν ἀριστογίτων τοῖς ἄλλοις ἐνδείξωμαι δικαίως· πάντων ἀλάωκεν, ἔτερος ἢ ἐδείξωμαι ἐστὶν ἀνεκτός ἀπὸ λόγου· ὡς τῶν ῥάδιον διδόντα. δούλον γὰρ ὄντων, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταί, ὧν ἕνεκα πάντες τίθενται οἰνόμοιοι, τὰ τε μηδὲνα μηδὲν ὁ μὴ δικαίως ὅτι ποιῆν, καὶ τὰ τοῖς ὄμοιοις ἀγαθόντα. ταῦτα κολαζομένους βελτίους τοῖς ἄλλοις ποιῆν· ἀμφοτέρωθεν τούτοις ὁ νόμος ὡν φαίνεται
 C **ἀμφοτέρωθεν τούτοις ὁ νόμος ὡν φαίνεται.** ἀλλὰ μὲν ὅτι νῦν ἀριστογίτων τοῖς ἄλλοις ἐνδείξωμαι δικαίως· πάντων ἀλάωκεν, ἔτερος ἢ ἐδείξωμαι ἐστὶν ἀνεκτός ἀπὸ λόγου· ὡς τῶν ῥάδιον διδόντα. δούλον γὰρ ὄντων, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταί, ὧν ἕνεκα πάντες τίθενται οἰνόμοιοι, τὰ τε μηδὲνα μηδὲν ὁ μὴ δικαίως ὅτι ποιῆν, καὶ τὰ τοῖς ὄμοιοις ἀγαθόντα. ταῦτα κολαζομένους βελτίους τοῖς ἄλλοις ποιῆν· ἀμφοτέρωθεν τούτοις ὁ νόμος ὡν φαίνεται

sumant audaciam atque impudentiam, & ita ut iste secum cogitet, licere & dicere & facere aliquādiu quicquid libeat in populari imperio: atque ii qui sic animum induxerint, existimationem suam negligant, & nemo in vlllo facinore deprehensos statim occidat: si igitur ita quisque cogitet, & forte non delectus cum delecto, & non designatus cum designato, eādē esse dignitate & potestate studeat: si denique non senex, nō iuuenis officio fungatur, sed omni ordine repudiato ē vita: suam quisque libidinem pro lege, pro magistratu, pro summa rerum omnium habeat: ita si faciamus, nunquid vrbs incolī porrō poterit? nunquid vlla porrō futura est legum autoritas? Quantum autē violentiæ & insolentiæ, & iniquitatis, & conuiciorum quotidie fore putatis, loco eius quæ nunc est, tranquillitatis & disciplinæ? & quorfū dicere attinet, legibus & obseruantia legum ornari omnia, cum vos ipsi, modō omnibus Atheniensibus fortientibus, & quod satis scio, cupientibus omnibus huius iudicij ordinem adipisci, soli nobis ius dicatis? cur? quia fors vobis obtigit: quia fortitō selecti estis: quia leges ita iubent. Qui igitur ipsi ex legibus estis in hunc ordinem asciti: nacti eum, qui contra leges vi dicere aut agere aliquid instituit, dimittetis? neque vestrūm quisquā irā & indignationē suā declarabit cōtra nefarij & impudētis hominis violētā legū abrogationē? Tū ne impurissime omnium mortaliū, qui vsquā sūt, cum effrenati tui oris audacia non cācellis, nō foribus, quæ clām aperiri fortasse queāt, sed tot & tātis mulctis, iisque in fano Mineruæ assignatis, coherceatur: vltra hac penetras vi, & in ea te ingeris, a quibus te leges arcēt? exclusus omnibus ciuitatis institutis, cognitione trium iudiciorū, accusatione Sexuitorū, accusatione exactorū, actione iniustæ inscriptionis, quā ipse persequeris, & tātū nō ferrea catena ligatus per hac omnia penetras, hæc cōuellis: & cōfingēdis causis, & falsis criminibus cōponēdis, te re-publicā euerfurū putas? Atqui magnū & p̄spicuū vobis dicā exēplū, cur ad ista nullo modo sit cōiueniendū. Si quis subito huc irrūpēs dicat, ē natu minimis, aut ditissimis, aut muneribus perfūctis, aut tali aliqua parte segregata, oratores esse eligēdos: eū dubio procul interfecturi sitis, ut re-pub. euertēt: idque iure faceretis. At quiduis horū leuius est, quā si quis earum ex quibus iste est, partiū dicat, vi se ingerentibus, dieēdi faciendā esse potestatem, aut ē carcere elapsis, aut iis quorū patres occidit populus, aut qui fortitō magistratum, improbatū sunt, aut qui reipub. debent, in vniuersum ignominiosis, iis qui improbissimi & sunt, & habētur. Hęc enim in isto reperiūtur omnia, & iis insunt qui eius referunt ingenium. Nam ego qui de Atheniēses, existimo, eum ob hac etiā quæ nunc facit, iure occisum iri: multo autē magis, aut nihilo certē minus, ob ea quæ se facturū esse ostēdit, si licentiā a vobis acceperit, & occasionem, quod dij prohibeant. Atque adeo mirandū fuerit, quæquam ignorare vestrūm, istum ad nullum honestū, aut vile, aut re-publica dignū adhiberi posse munus. Dij. n. omnes, & Iupiter Opt. Max. prohibeāt, ne re-pub. ea viro-rū labore inopia, ut ab Aristogitone honesti aliquid sit administrandū. Quibus autē in rebus aliquis belluæ istius vsus esse possit: ex ne vsuueniant, est exoptandum. quæ si fortē eueniāt: maior est reipub. felicitas, eos qui scelus aliquod cogitāt, facinorum carere ministro: quā istum absolutum, paratum inuenire.

Nullam vsum esse Aristogitonis, in rebus neque bonis, neque malis.

τῆς πόλεως ἀξιὸν παρῶν, οὐδὲν οὐτός ἐστι χρεῖσιμῳ (μὴ γὰρ ὡς εἶπες, καὶ δεῖ, ποσαύτη παλαιὰ ἀδραὴ γένοιτο τῇ πόλει, ὡς παρῶν ἀριστογείτων ἢ καλῶν ποιήσασθαι) ἐφ' ἃ δὲ αὐτὸς καὶ χρεῖσιμότης τοιούτων ἀδραῶν, ἀπὸ δὲ χρεῖσιν τοῖς δεοῖς καὶ χρεῖσιν δεῖ. εἰ δὲ ἀρα καὶ συμβαίη μείζον ἐσθὲν εὐπύχνημα τῇ πόλει παρῶν, ἢ παρῶν τοῖς βουλευμένοις ἐξαμείψαι, δὲ οὐ τίς ποιοῦσιν, ἢ τῶν ἀφειμένον αὐτοῖς ἐπιμοῖν ὑπαρχῶν.

A τὸ λῆμα καὶ ἀγαθῶν λαβῶν, καὶ ἀγαθῶν μα-
 νῶν ταῦθ' ἀπερὸς εἶναι, ὅτι ἐξέει καὶ λέγει καὶ ποιῶν μί-
 χρι πρὸς ὅ, π' ἀν βούληται τις ἐν δημοκρατία, εἰάν πο-
 τὲ πρὸς τις εἶδ' ὁδὸν ὅ ταῦτα ποιῶν ὀλιγορρήσι, καὶ οὐ-
 δεις ἐπ' οὐδὲν ἢ ἀδικημάτων δ' οὐδ' ἀποκτενέει ταῦ-
 τα ἀφρονεῖς ὁ μὴ λαχόντι λαχόντι, ἢ ὁ μὴ χειρο-
 νηθεὶς τῶν χειρῶν τοῦ δέντι ἐξ ἴσου ζητοῖν εἶδ', καὶ τ' αὐτῶν
 μετέχειν, καὶ ὅλως μὴ νέει, μὴ ἀρεσβύτερος τὰ ἀρε-
 σήκοντα παρῶν, ἀλλὰ πᾶν τὸ τεταγμένον ἐξ ἡμέρας,
 ἕκαστος ἐκ τῆ βίου, τὴν εἰαυτὲ βούλησιν νόμον, ἀρχὴν,
 πᾶν δ' ὑπολαμβάνοι εἰ ταῦτα ποιῶν, ἐπὶ ἐπὶ τὴν
 πόλιν οἰκείσθαι, τί δὲ, τοῖς νόμοις κυρίου εἶδ', πόσω
 δὲ αὐτὸ οἰκεία βίαν καὶ ὕβριν, καὶ ἀφρονομίαν ἐν ἀπάσῃ
 τῇ πόλει κατ' ἐκείνῃ ἡμέρῃ γίνεσθαι καὶ βλασφη-
 μίαν, ἀπὸ τῆς νυκτὸς ὀφθαλμίας καὶ τῆς ἡμέρας
 γὰρ, ὅ π' τοῖς νόμοις ἀπαντα κοσμεῖται, καὶ τῶν τοῖς πεί-
 θεταῖς, ἀλλ' ὑμῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ κληρονομίαν ἀ-
 θλιωμένων, καὶ ἀπὸ τῶν δ' εἶδ' ὅτι βουλευμένων εἰς τοῦ
 λαχόντι τὸ δικαστήριον, μόνοι δικάζεσθαι ἡμῖν. δὲ π' ὅ π' ἡ
 χρεῖ, εἴτα ἀπὸ κληρονομίαν. ταῦτα γὰρ οἱ νόμοι λέγουσι.
 εἴθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ τοῖς νόμοις εἰσέλθουσι τὸν νόμον
 τοῖς νόμοις λέγειν ἢ παρῶν τὴν βιαζόμενος λαβόντις ἀ-
 φήσεται, καὶ οὐδὲν ὑμῶν γὰρ ἄλλῃ, οὐδὲ ἀρχὴν ἔχον φαίν-
 ονται, ἐφ' οἷς ὁ βδελυγὸς καὶ ἀκαθάρτος ἀπὸ τῶν οὐ-
 βιάζεται τοῖς νόμοις, ὅς ὁ μαρτύρεται παρῶν ἢ ὀ-
 πων ἀπὸ τῶν κληρονομίαν σουτῆς * παρῶν οὐ
 κληρονομίαν, οὐδὲ θυμῶν, ἀ καὶ ἀφρονομίαν αὐτῶν, ἀλλὰ
 τοσοῦτοις καὶ τηλικούτοις ὀφθαλμοῖς, καὶ τούτων ἀπὸ τῆ
 δεῖ κληρονομίαν, εἰς τὸ ἐν τῶν τούτων βιάζειν καὶ παρῶν
 παρῶν ταῦτα, ἀπὸ ὧν ἀπελαύνεσθαι οἱ νόμοι ἀπὸ τῶν
 μισθῶν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαστοῖς, γὰρ τῶν
 δικαστηρίων, τῇ γραφῇ δεσμοδέσῃ, εἴτε παρῶν, *
 τῇ τῆς βελούσεως ἢ αὐτῶν * διακρίσει, γραφῇ, καὶ μο-
 νοῦχ' ἀλύσει σιδηρῇ δεδεμένῳ, ὑποδύνη ἀπὸ ταῦτα,
 ἢ ἀφρονομίαν, καὶ παρῶν πλάτων, καὶ φούδεις ἀ-
 πίας στυπῆς, τὰ κοινὰ ἀπὸ εἴφειν οἷος καὶ μὴ με-
 γα καὶ σαφὲς ὑμῖν ἐφ' ὧν ἀπὸ εἰγμα, ὅ π' ταῦτα οὐδὲ
 καθ' ἐν παρῶν παρῶν. εἰ γὰρ τις αὐτῶν δὴ μὴ
 λα εἴποι, ὡς ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ τῶν παλαιωτάτων, ἢ τῶν
 λειτουργημάτων, ἢ τῶν τοιούτων πρὸς μερῶν ἀφορίσας,
 τοῖς λέγοντας εἶδ' δεῖ ἀποκτείνεσθαι αὐτῶν δ' εἶδ'
 ὅ π', ὡς καταλύοντα τὸν δῆμον καὶ δικαστοῖς αὐτῶν ποι-
 οῦσι. καὶ μὴ δ' π' βέλεσθαι τῶν, ἢ τῶν δεῖ δ' ἐπὶ δ' ἐπὶ δ' ἐπὶ
 π' εἶδ' ὧν ἐστὶν εἶδ' μερῶν εἴποι, τοῖς βιαζόμενοις ἐξεί-
 ναι λέγειν, ἢ τοῖς ἐν τῶν δεσμοδέσῃ. ἢ τοῖς ὧν ὁ δῆμος
 ἀπὸ κτενε τοῖς πατῆρας, ἢ τοῖς ἀποδοκιμασμένοις,
 ἀρχὴν λαχόντι, ἢ τοῖς ἀφείλουσι τῶν δημοσίῳ, ἢ τοῖς κα-
 τὰ πᾶς ἀτίμοις, ἢ τοῖς πονηροτάτοις καὶ ἔσι καὶ δοκού-
 σι. παρῶν γὰρ ταῦτα ὑπαρχεῖ τέτρω, καὶ παρῶν πᾶς,
 οἷος ἐπὸς ἐστὶ * τὴν φύσιν. ἐγὼ γὰρ, ὡς ἀδραῶν ἀθλιωμένοι,
 νομίζω ἢ αὐτῶν καὶ ἐφ' οἷς νυκτὸς ποιῶν, δικαστοῖς ἀπὸ
 ἀπὸ τῶν ἀπὸ πολὺ μὴ τοι μάλλον, ἢ ἐπὶ τῶν γέ τῶν ἐφ'
 οἷς δῆλος ἐστὶ ποιῶν, εἰ τὴν παρῶν ὑμῶν ἐξουσίαν
 λήφεται καὶ καμῶν, ὁ μὴ γένοιτο. ὁ καὶ παρῶν
 ἐστὶν, εἰ τις ὑμῶν ἀγνοεῖ, ὅ π' ὅ π' μὴ καλῶν, ἢ χρεῖσιν, ἢ
 π' γὰρ

omni crimine vacare oportet: ne propter eius improbitatem illi elabantur. Nemo autem huius urbis incolae, nec pluribus, nec maioribus, quam iste, peccatis est refertus. Quid igitur iste est? Canis mediusfidius, ut quidam aiunt, populi. Cuiusmodi? qui eos, quos ut lupus infirmulatur, non mordeat: quas verò se tueri profiteretur oves, ipse deuoret. Quem enim iste oratorum tanta clade effecit, quanta homines plebeios, quos passim exagitat? Quem, posteaquam nunc ab integro concionatur, oratorem accusauit? neminem: sed homines plebeios, multos, in quos decretum cum scriberet, condemnatus est. Atqui dicunt, canes qui de ouibus gustent, esse iugulandos. Itaque primo quoque tempore è medio tollendus est. Nulla enim eius, Athenienses, iis in rebus quas iactat, est utilitas: sed iste re perspexit nefaria, & impudentem. Nam cum in concionibus conuicia dicat, & petulanter omnes laceffat: quibus in rebus ea ratione vos vniuersos deceperit: eorum rerum cum descendit, singulatim ab unoquoque vestrum poenas sumit, caluniando, postulando, nummos exigendo: non ita me diuident, ab oratoribus. (hi enim cum eo conflictari possunt) sed à plebeis & rerum imperitis: id quod isti qui sunt, nouerunt. At hercule hæc ita esse fatebi mini: sed cum utile sit, publicum esse accusatorem, neglectis his omnibus, conseruandum esse dicetis? Sed quæ re ipsa estis experti, Athenienses, ea nunquam ex verbis æstimate. Iste in publicum non prodiit quinquennio, quo concionibus ei fuit interdictionum. Quis igitur eum illo tempore desiderauit? quanta reipublicæ partem neglectam vidit propter eius absentiam? Quid verò, ex quo nunc concionatur, factum est melius? Mihi quidem contra videtur: quo tempore non prodiit, refocillatam è malis esse rempublicam, quæ omnibus iste inferebat: ex quo rursus concionatur, obsideri, orationes seditiosas & turbulentas in omnibus concionibus semper habente isto. Nunc audaciorum ingrediar orationem, & cum iis agam, qui eum propter ista diligunt: qui quales putandi sint, ipsi considerate: ego verò non dicam aliud, nisi eos non sapere, qui se cum eo coniungant. Ac vestrum qui in hoc confesso nunc adestis, ludices, talem arbitror esse neminem. Etenim & iustum est, Athenienses, & honestum, & utile, me sic & loqui & sentire de vobis. E reliquis autem ciuibus, ut maledictum ad quam paucissimos pertineat, discipulum, aut si vultis, doctorem eius Philocratæ Eleusinium illum, solum talem esse statuo: non quin plures sint (utinam enim Aristogitone delectaretur) sed quia in eo, quod, ut vobis cõtumeliosum, dicere vereor, neque alios à me ciues accusari publice decet. Deinde idem efficiet etiam in vnum directa oratio. Ac quali eum esse præditum ingenio necesse sit, qui Aristogitone gaudeat: subtilius inquirere omittam, ne multis uti maledictis mihi sit necesse. Illud autem dico: si improbus est Aristogiton, sine conuersione, & acerbis, & calumniator, & talis qualem se esse pollicetur: largior, concedo tibi, Philocrates, talis cum sis, tui similem ut defendas. Nam si reliqui ciues omnes, & ita sunt affecti, ut oportet, & leges obseruant: nihil istud reipublicæ incommodaturum arbitror. Sin caupo est improbitatis, & mango sordidissimus, & propola, & ea quæ vnquam egit, tantum non statera & ponderibus adhibitis vendidit: quid istum, o inepte, acuis? Neque enim me hercule coco vllus usus est cultri habetis: neque ei qui per se vult negotia faceffi, & mala dari omnibus,

Infectio amicorum Aristogitonis, qui nequam hominem confecerat de fendant.

A τὰς ἐξέλεκτον ὑπαρχὸν δὲ ἵνα μὴ δῶ τὴν τοῦτον πνεύσαν ἀφάρδυσιν ἐκείνοι τοῦτον ἢ οὐκ ἐπὶ πλεόνων, οὐκ ἐπιμειζόνων ἀμύρτημάτων, οὐδέ τις μᾶλλον ἔστι μετὰς ἐν τῇ πόλει. τί ἐν ἑτέροις ἔστι; κύων νῆ δία φασὶ πνεύσαι δῆμου πειθαπός; οἷος οὐδὲ μὲν ἀπάται λύκοις εἶναι, μὴ δὲ ἀνεπαύσασθαι ἀδελφοὶ φυλάττειν κερβάρια, αὐτὸς κατὰ τὴν πύλιν. πῶς γὰρ τῆς ῥητορίας ἐστὶ εἴργασαί τι κακὸν τοσοῦτον ἡλίκοις τοῖς ἰδιώταις, οἷς συκοφαντῆς ἀφείργεται; τίνα δὲ ἐστὶ οὐ πάλιν νῦν λέγει, κέραια ῥήτορας; οὐδὲν ἄλλο ἢ διάταξις πολλοῖς, ἀλλὰ ὡς ἡφιστομα ἡρώτων ἐλάττωται. ἀλλὰ μὲν τοῖς γενουμένοις κυίας τῆς κερβάρια κατὰ κόπην φασὶ εἶναι. ὥστε οὐκ αἰ φθάνοι κατακόπην. εἰδὲν γὰρ, ὅτι ἄνδρες ἀθλιώτατοι, χρησιμὸς ἔστιν ὡς φασὶν ἄλλο ἐστὶ κερβάρια ἐώσανε μαεστὰ, καὶ ἀπαίδες. τοῖς δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ κερβάρια ἀπάσι κερβάρια, ὡς ἀνὲκ τούτων ἀθεοῦται πάντας ὑμᾶς ἐκείνῳ κερβάρια, τῶν κατὰ κερβάρια καὶ οὐκ ἔστιν ἕξουσι δίκην λαμβάνει συκοφαντῆς, ἀλλὰ εἰς ἀπαιτήτων ἀργύριον, οὐχὲν μὴ δία τὴν λέγοντας (οὗτοι γὰρ ἐπίσανται τῶν κερβάρια πῶς εἶναι) ἀλλὰ τοῖς ἰδιώταις, καὶ τοῖς ἀπειροῖς ἴσασιν ἢ οἱ πεπληγημένοι. ἀλλὰ νῆ δία τῶν κερβάρια ἕξουσι ἕξουσι ἡμολογήσει, ἢ χρησιμὸν ἢ ἀνδραποῦν τῇ πόλει κέραια ὥστε πάντα ταῦτα παρὰ τὸν δῆμον αὐτὴν σάξαι; ἀλλὰ ὡς ἐργὸν πείραν εἰλήφατε, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτατοι, καὶ οὐκ ἐν λόγῳ ταῦτα σκοπεῖτε. ἐστὶ ὑμῖν οὐκ ἐστὶν ἅπαντα ἐπὶ ἂν ἐπιμήθη μὴ λέγειν αὐτῶν οὐκ ἐν πύλιν τῆς κερβάρια τῶν ἐπὶ τῆς πόλεως ἐλλείπει δὲ δῶ τὴν ἀπεισίαν εἶδε τὴν κερβάρια; τί ἢ ἀρ' οὐ νῦν λέγει βῆπον κερβάρια; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ τοῦ ἀντιπῶν ὄν μὲν οὐκ ἐστὶν κερβάρια, ἀναπαύσασθαι τῆς κερβάρια ἢ πόλις, ὡς ἀπαισιν ἐστὶν παρὰ τὸν δῆμον ἢ πάλιν δημοκρατῆς, πολιορκείσασθαι, λόγῳ ἐπισημῶν καὶ ταπεινῶν ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ λέγοντες τοῦτον, βούλευσαι τῶν καὶ κερβάρια κερβάρια πῶς ἀφαισασθαι λόγῳ, καὶ ἀφαισασθαι τοῖς δῶ ταῦτα φιλοῦσιν αὐτῶν οὐκ ἐπισημῶν μὲν πῶς καὶ νομίζουσιν, αὐτῶν σκοπεῖτε ἢ γὰρ εἰδὲν ἂν εἴποιμι, πῶς ὅτι γὰρ οὐκ ἐστὶν κερβάρια, κερβάρια μόνις αὐτοῖς πύλιν μὲν οὐκ ἐν τῇ δικαστηρίῳ νῦν ὄντων ὑμῶν οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον πῶς εἶναι. καὶ γὰρ δὲ κερβάρια, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτατοι, καὶ κερβάρια καὶ συμφορῶν οὐκ ἐστὶν λέγειν ἐμὲ, καὶ φρονεῖν κατὰ ὑμῶν. ἐν ἢ τῆς ἀλλων πολιτῶν, ἢ ὡς εἰς ἐλαχίστοις τὴν βλασφημίαν ἀργῶν, τὸν κερβάρια, εἰ ἢ βούλευσθε, τὸν διδάσκαλον αὐτῶν φιλοκράτῳ τὸν ἡδυσίνιον, μόνον ἔστι τοιοῦτον πῶς εἶναι οὐκ ὡς οὐκ ἐπὶ πλεόνων ὄντων (ὡς φερεῖ γὰρ κερβάρια ἀλλοῦ ἀριστογείτονι χάριεν) ἀλλὰ ὅτι καὶ ὑμῶν ὡς οὐκ ἐστὶν ὄκνη λέγειν ἢ ἐπὶ τῆς ἀλλων πολιτῶν δίκης εἶναι δημοσίᾳ κατηγορεῖν. εἶτα καὶ ταῦτα ποιήσῃ καὶ κερβάρια ῥητορίας ὁ λόγος. τὸ μὲν οὐκ ἐξετάζειν ἀκέραιος ὡς ἀνὰ κερβάρια τὴν φύσιν ἔστι τὸ ἀριστογείτονι χάριεντα, εἰσὶν ἵνα μὴ πολλὰ καὶ βλασφημία ἀναγκάζωμαι διεξιέναι ἀλλὰ ἐκείνῳ λέγω εἰς πονηρὸς ἔστιν ἀριστογείτονι ἀπλάς καὶ πικρὸς, καὶ συκοφαντῆς, καὶ τοιοῦτος οἷος ὑπάρχειται. εἰδὲν μὲν, συγχερῶς φιλοκράτες σοὶ τῶν τοιοῦτων τὴν ὁμοίον σάξαι. εἰ ἢ κερβάρια ἔστι πονηρὸς καὶ παλιγγαπηλῶ, καὶ μεταβολῶς, καὶ μονοῦ ζυγὰ καὶ σάξαι ἔχον πάντα ὅσα πῶς ἐστὶν κερβάρια, ἐπὶ τῶν κερβάρια, ἀκοντῶς; οὐτὲ γὰρ μαγεῖρα μαχαίρας, εἰδὲν ἔστι ὄφελος δὲ πικρὸς, ἢ μὴ τῶν κερβάρια ἐπὶ τῶν βλομῶν δὲ αὐτῶν πᾶσι κερβάρια καὶ κερβάρια γίνεσθαι, ὅ ταῦτα ἀπο δὲ οὐκ ἐστὶν συκοφαντῆς

Operæ precium autem est, Athenienses, & cætera au-
 dire. Nam cum atrocitas sint quæ modò Lycurgū re-
 ferentē audiuitis, atque ad eorū atrocitatem
 nihil adiungi possit: cætera paria illis, & ab eodem
 profecta esse ingenio reperietur. Præterquam enim
 quod patrem in carcere desertum, Eretria digressus,
 ut ex phædro audiuitis, mortuum impius iste & ne-
 farius non sepeliit, neque iis qui sepelierat sumptus
 funeris restituit, sed & diem dixit: præterquam quod
 manus à matre non abstinuit, ut modò è testibus au-
 diuitis: & sororem suam, non quidem germanam, sed
 ex illa quocumque modo susceptam (omitto enim
 hoc) sed sororem tamen, peregrè abducendam ven-
 didit: ut afferit eius iudicij crimen, quo eum bonus
 ille frater, eius causa facinoris accusavit, qui nunc ei
 patrocinabitur: ad hæc quæ tatiata sunt, aliud nefariū,
 ò dij immortales, facinus audietis. Cū enim perfol-
 so carcere esset elapsus: ad mulierem quandam con-
 fugit, nomine Zobiam, cum qua nimirum olim cō-
 sueverat: ea primis eum diebus, quibus ab undecim
 uiris quærebatur, & proclamabatur, occultavit. Po-
 stea datis octo drachmis in viaticū, & tunica & pal-
 lio, Megara misit. Eam mulierem tam bene de se me-
 ritam ut prospero fortunæ flatu utebatur, & dignita-
 tem apud vos obtinebat: aliquid de eo conquerentiæ,
 & eius beneficij memoriam refricantem, & gratiā
 sibi referri postulantem, primū alapa data, & mi-
 nis additis ab ædibus ablegavit. Ut autē muliercula
 non desisteret, sed progressā (ut eius sexus est inge-
 niū) apud familiares de eo querebatur: ipse eam suis
 manibus prehensam, ad forum inquilinorum abdu-
 xit: ac nisi tributum inquilinorum soluisset, vendita
 esset per eum, cui salutem ipsa contulisset. Hæc verè
 à me dici ut constet, accersere mihi eum qui mercedē
 sepulti patris eius non recepit: & eius litis arbitrium,
 quam ei propter sororem venundatam intendit i-
 ste, profer & accusationem: sed ante omnia voca Zo-
 biam patronum, quæ eum suscepit, & venditores, ad
 quos eam adduxit, vos autem modò agrè ferebatis*
 si eos qui ei collectam ad salutem conferrent, accu-
 sare. Nefaria, nefaria bellua est, Athenienses, & im-
 manis. Recita testimonia.

TESTIMONIA.

Quod igitur satis magnum in eum, qui tot & tanta
 scelera perpetravit, supplicium statuetur? quæ digna
 pœna ab eo exigetur? Mors quidem parva mihi vide-
 tur. Quod si vnum adhuc ex privatis eius sceleratè
 factis recensuero, cætera omittam. Priusquam è car-
 cere egrederetur, eò coniecto quodam homine Ta-
 nagrao, qui ad satisfactionem tabulas habebat: cum
 eo congressus, & nescio quid colloquens, furripit ta-
 bulas. Cum autem homo quereretur, & graviter fe-
 rens diceret, neminem alium furripuisse: eò demen-
 tiæ peruenit iste, ut eum verberare aggrediretur. Is
 verò ut recens atque integer, superat illum iam ran-
 cidum, & diu maceratum. Cum autem eò ventum ef-
 fet: præmordet nasum hominis, ac tum quidem ea
 calamitate pressus ille, ab inuestigandis & quærēdis
 tabulis destitit. Post inveniunt eas in arcula quadam
 cuius iste clauem habebat. Deinde qui in carcere e-
 rant, huiusmodi decretum faciunt: non ignem, non
 lucernam, non potum, non cibum vllum cum eo ef-
 se cōmunicandū nec accipiendū ob eo, ei nec dānan-
 dū quicquam. Hæc ut à me verè dici constet, ipsum
 mihi hominem voca, cuius nasum nefarius iste præ-
 morsum deuoravit.

μηδὲνα μηδενὸς τούτω κοινωνῆν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδὲ αὐτὸν τούτω διδόναι, κὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κἀλαί μοι
 τὸν αἰθεροπὸν αὐτὸν, οὐ τὴν ῥῖνα ὁ μιὰρὸς οὐδὲ ἐδῆσαν κατέφαγε.

ἀξίον δὲ εἶναι, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκούσαι.
 δεινῶν γὰρ ὄντων, οὐ μὲν οὐκ ἔχοντων ἰσχυροῦσθαι τὸν ἰσχύ-
 σατε ἀπὸ λέγοντος λυκούργου, τὰ λοιπὰ ἐν ἀμίλλῃ τοῦ-
 τος κὶ τῆς αὐτῆς φύσεως οὐρεθῆσθαι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ
 πατέρα ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ πρὸς τοὺς ἀπελευθερωθέντας ἐρε-
 ξίας, ὡς περὶ ἀκούσατε φαίδρου ἰσοκράτους ὁ ἀσέβης οὐ-
 τος κὶ μιὰρὸς οὐκ ἔδιδαν, οὐδὲ τοῖς θάψασιν τὸ ταφῶν ἀ-
 πέδωκεν, ἀλλὰ κὶ δίκην προσέλαχε. πρὸς δὲ τὸ μὴ
 εἶναι μὴ ἀποχέσθαι τῶ χεῖρε, ὡς περὶ ἀπὸ τῆς ἀκούσατε
 τῆς μὲν τῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν αὐτῶν οὐκ
 ὁμοπαίδια μὲν οὐσαν, θυγατέρα δὲ ἐμείνης ὅπως δὴ πε-
 γχυομύθῳ ἐὼ γὰρ τὸ τὸ ἀλλ' ἀδελφῶν γε, ἐπ' ἄρα γὰρ
 ἀπέδωκε, ὡς φησὶ τὸ ἐγκλημα τῆς δίκης, ἡ δὲ ἰσχυρὸν
 ἔλαχεν αὐτῷ ὁ χριστὸς ἀδελφὸς οὐτοσί, ὁ νῦν σωματολο-
 γησόμενος. πρὸς δὲ τούτοις τοῖς οὐσί, ἔτερον δεινόν,
 ὡς γὰρ καὶ τοῖς πρὸς τὴν ἀκούσατε. ὅτε γὰρ τὸ δεσμοτηρίον
 διορίζας ἀπέδρα τὸ τε πρὸς γυναικῶν πᾶσι ἐρχεται, ζω-
 βίαν ὀνομαζομένην ἔτυχε, ὡς εἶπεν, κεχρημένος περὶ καὶ
 κρύπτει καὶ ἀποστέλλει τὰς πρὸς αὐτὸν ἡμέρας ἐμείνη,
 αἱ ἐξήκοντα, ἐκλήρυτον οἱ ἐνδεία. κὶ μὴ ταῦτα δοῦσα οὐ-
 τῶν δραχμῶν ἐφόδιον, ἔχων ἰσχυροί, κὶ μὴ οὐκ ἔπει-
 ψεν εἰς μέγαλα. ταῦτ' αὖτε τῶν αἰθεροπῶν τῶν ταῦτα
 ἀεργηθήσαν αὐτὸν, ὡς πολὺ παρ' ὑμῖν ἔπει, κὶ λαμ-
 πρῶς μὲν, μεμορφῶν τῆ, καὶ τούτων ἰσομνήσασθαι,
 κὶ ἀξιοῦσθαι εὐπαθείῃ τὸ μὲν πρὸς τὸν ῥαπίσας, κὶ ἀπει-
 λήσας ἀπέμψεν ἀπὸ τῆς οἰκίας. ὡς δὲ οὐκ ἐπαύετο ἡ αἰ-
 θεροπία, ἀλλὰ γυναικῶν πρὸς γὰρ ἐποίησε, καὶ πρὸς τοῖς
 γνωρίμοις πρὸς οὐσί ἐνεκάλει λαβῶν αὐτὸς αὐτοχρησία,
 πρὸς τὸ πωλητήριον τῶ μετρίκιον ἀπήγαγε, κὶ εἰ μὴ κεί-
 νος αὐτῆ τὸ μετρίκιον ἔτυχε, ἐπέπρωτ' ἀπὸ δὲ τῶν ὡ-
 τῆς σωτηρίας αὐτῆ αἰτία ἐργάζοντο, κὶ ταῦθ' ὡς ἀληθῆ λέ-
 γω, κἀλαί μοι τὸ τῶν ταφῶν τῶ πατρὸς οὐκ ἀπελευθερωτά,
 κὶ τῆς δίκης διατηρήσῃ, ἡ δὲ ἰσχυρὸν πρὸς τῶν ἀδελ-
 φῶν ἔλαχεν αὐτῷ ἰσχυροί. τὸ ἐγκλημα φέρε. κἀλαί μοι
 πάντων πρὸς τῶ τῆς ζωβίας πρὸς αὐτῶν, τῆς ἰσομνήσασθαι
 μὲν αὐτὸν, κὶ τοῖς πωλητῶν πρὸς οὐσί ἀπήγαγε αὐτῶν.
 ὑμεῖς δὲ ἠγανακτεῖτε ἀπὸ τῶν εἰ τῶν τῶν πρὸς αὐτὸν
 εἰς τὸ σωτηρίας αὐτῶ κατηγορεῖμιὰρ, μιὰρὸν τὸ θηρίον,
 ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, κὶ ἀμύμον λέγε τὰς μὲν τῶν.

Μαρτυρία.

Τίς οὐκ ἰκανὴ κτὶ τὸ τοσαῦτα κὶ τοιαῦτα πειρηθῆσθαι πεπι-
 κότες γινώσκοντες ἀπὸ δίκης τῆς ἀξίας τιμωρίας; θανάτος μὲν γὰρ
 ἔμοι γε μικρὰ φαίνεται. ἐν τοίνυν εἰπὼν ἐπὶ τῶ ἰδίων αὐτῶ
 πειρηθῆσθαι, τὰ λοιπὰ εἰσώσω. πρὸν γὰρ εἰσελεῖν ἐμὲ τὸ
 δεσμοτηρίον, ἐμπροστίος αἰθεροπῶν πινὸς ταναγορέου,
 πρὸς κατηγνύου γραμματεῖον ἔχοντος, πρὸς ἀπελευθερωθέντα
 * λαλῶν ὅ, π δὴ ποδ' ὑφαίρειται τὸ γραμματεῖον. αἰπα-
 μύθου δὲ κὶ διὰ ποιουῶτος τανθεροπῶν, καὶ λέγοντος, ὅτι
 οὐδεὶς ἄλλος ὑφῆρη, εἰς τὸ τὸ ἀρκεῖται βδελυγίας, ὡς
 τε τύπην ἐπεχείρησε τὸ αἰθεροπῶν νεάλης δὲ κὶ πρὸς φα-
 τος ὡν ἐμείνος, πρὸς αὐτῶ τῶν τῶν ἀδελφῶν, καὶ πολὺ
 χρόνον ἐμπροστίος, ὡς δὲ εἰς τὸ δ' ἦσαν, ἀπέδωκε τὸ ῥί-
 να τανθεροπῶν. κὶ τότε μὲν πρὸς τὸ γρηγορήσαν συμφορῶν ὁ
 αἰθεροπῶν γρηγομύθου, ἀπέστη τὸ γραμματεῖον ἐρδύσαν κὶ
 ζητήσαν. ὡς περὶ δὲ δούλοισι τὸ γραμματεῖον ἐν κίβωτῶ
 πνι, οὐ τῶν κλεῖν οὐδὲ εἶχε, κὶ μὴ ταῦτα ψηφίζονται πρὸς
 αὐτῶ ταῦτ' οἱ ἐν τῶ οἰκίῳ, μὴ πρὸς, μὴ λύχου, μὴ

Μαρτυρία

Inscripti, si ipsi propterea quod patu atque aded nihil deliquerunt, aere alieno erunt obstructi in alius, magis delictis admittis, si unam atque alteram pensionem soluerit, pristinam dignitate recuperabit. Tria sunt aut debita quae inscripta sunt, & propter quae est accusatus. ac duo quidem in commentarios relata sunt: unum non est relatum: quod iste falsae inscriptionis Aristonem Alopeensem accusat. Nam, inquit: iniuste, n. me inscripsit: poena igitur tibi, ut pat, sumenda est. Sed & luenda primum, & ea rata habenda necessaria, quae perpeffus es. Alioqui cuius rei poena fumes? Si tibi, n. agere licet omnia quae ceteris: quae facta tibi est iniuria? Agite per deos, illud etiam considerate: si Aristonem falsae inscriptionis reum peregerit, quid fiet? expungetur ipse mediusfidius, & ille eius loco inscribetur. Sic, n. leges iubet, recte. Vtrum igitur ab eo die iste erit ararius, qui expunctus fuerit: ille dignitate retinebit, qui huius loco inscribetur? Ex istius certe postulatis nunc ista eveniunt. Si, n. eo quod inscriptus est, non debet: ubi expunctus fuerit, debebit profecto. Sed haec non ita sunt, non ita sunt. Verum ubi deletus fuerit, tu non debet: nunc igitur debet. Quid si ille fuerit absolutus: a quo recipiet ea res publica, quae nunc iste facit, cum ea facere ei non liceat? Unde, quos iste capitis accessit, quos in vincula coniecit, passim in iudicio circumiens: illi vitam recipient: hi id consequentur, ne crudeliter tractati sint? Quem, n. nec inaequalis iuris & quotidiani societatem leges admittunt: is in mala extrema coniecit alios: quod fit non recte, nec civiliter, neque vitliler. Quae ubi video: miror sursum deorsum verti omnia. Quid enim fore putatis, si terra sursum, alia deorsum conuersa fuerint: hoc fieri neque potest, neque debet. Tu vero ita fit, cum iis, quibus non licet legibus, veltra voluntate licet: cum improbitati honos habetur, virtus abiicitur: cum ius & utilitas vincitur ab invidia: tunc sursum deorsum versa esse omnia est existimandum. Iam, reorum quosdam vidi, qui cum ipsis reb. vincebantur, & se peccasse inficias ire non possent: tamen quia alij ad vitae moderationem & temperatiam, alij ad res maioru gestas & obita munera, alij ad eius generis alia confugiebant, per ea flexisse iudices ad misericordiam & humanitatem. Illi aut ad locorum illorum nullum, accessum esse video: sed omnia praecipitia, salebrosa, barathra. Quid enim omnino dicit eorum aliquid quae pater suus fecit scilicet? Sed vos illum in hoc iudicio capite condemnastis, ut improbum nimirum, & dignum qui occideretur. At hercule, si, quod ad patrem attinet, in salebris haeret: ad sua vitam confugiet ut temperatam, & moderatam quam? eam quam non vixit: in ea enim quam vos vidistis omnes, non est talis. At heus tu, ad obita munera se recipiet: quando illa, aut ubi? paterna? at nulla sunt. sua? delationes, abductiones, accusationes, non munera reperietis. At hercule, ut haec nulla sint, cognati multi, iique boni viri, pro eo deprecabuntur? Sed neque sunt, neque fuerunt unquam. Qui enim ei cognati sunt, qui ne ingenuus quidem est? Vno excepto fratre isto, qui ei nunc adest, & praecalam illam litem ei intendit. De quo dicere cetera quorsum attinet? frater eius est germanus & uterinus, & praeter mala reliqua, etiam gemellus. Is, cetera quidem taceo: sed propter quae vos nefariam Theoridem, Lemniam illam, illam veneficam, tu ipsam, tu uniuersum eius genus occidistis: iis venenis & incantamentis ab eius ancilla acceptis, quae tu eam detulit, ex qua fascinator iste

Redit ad personae criminatio nem, & totius familiaris exagitacionem.

γραφω ενγραμμυχοι μονω, εθ' οπ μικρα κ' εδεν ηδ κηκασιν, ισχυρη το οφειλν κατ αυτην εαλ δε τις μεγαλα ηδ κηκασιν, κη μιαν δεεις η δυο καταβολας, οπτημος εσα. επ τοινυν ξια δεσι τα οφληματα, α εγγραπται εφ οις, εν δεδεικται, τα μω δη δυο εν απογραφη πεποιται, το δε εν κη απογραφη, αλλα βελουσεως η αλωπηνηθεν α ερωνα διακεινα φησιν αδικως γαρ με γεγραφεν. δε δη σε, ως εοικε, δ' κλω λαβειν. ουκοου υπορειν παρτον κω μειναι εν οις πεπονθας ααγκη η τινος ληψη δ' κλω; ει γδ εζει σοι παντα περειν, απερ τοις αλλοις η ηδ κηκασιν, φειε δη παρς θεων, κη κεινο σπεψαδε αλ ελη η α ερωνα της βουλυσεως η εσα; ελαλειφθησται η δια, οδ' αυτηρα φησεται. ταυτα γδ οι νομοι λεγουσι, καλωσ, ποτερουω γαπο ταυτης της ημερας οδ' κλω οφλησει τα δημοσιω ο ελαλειφθεις, ομεινος κη οπτημος εσα ο εγγραφεις εν γδ ων νω δε ε αξιοι, ταυτα συμβαινει. ει γδ οτ εγγραπται μη οφειλει επειδαν ελαλειφθη, οφλησει δη κλω η. αλλ κη εσι ταυτα, ουκ εσην αλλ' οταν ελαλειφθη, ποτ' ουκ οφειλει. ουκοου νω οφειλει. η δε εν αυτος αποφορη, κη δε τ κομειται ταυτ' η πολις, ανω ουκ εζον δεει αυτω τοις ποθεν δε οις δεει θανάτου πματα, κη δε σμου, κη εαν εν πεδ δικαστηριω: οι μω πας ψυχας, ει η το μη θανατη πονθεναι κομεινται; γδ ουδ ε τω ισων, εδ ε τω εικυκλιων κηων μετουσιαν διδασιν οι νομοι δεει ην ανκειστων ετα ρεις αιπος γηνηται ουκ ορως, ουδ ε πολιτικως, ουδ ε ως συμπερει, γηνομωαν τουτων' αλλ' εγω ταυτ' ορση θανα μαζω, παγ αυω κη πο γημεδς, η ποτ' οιδε εη' εαλ η γη μω αυω, τα δε ασρα κη πο γηνηται; ουκ εσι τα πο γημεδς μηδε γηροπο' αλλ' οταν οις κη τ νομων μη εζει, εση, εη τυμε τερον βελουσεων εζει' οταν η γηρ πονηλια πμα, τα κη σαι δε αποροπηη' οταν το δικασον ε το συμφερον ητατα τα οδονου πτε αυω ε κη πο παντα κη νομειν εσα φθα ηδη τινυν πνας ειδον τ αγωνιζομωαν, οι οις παρμασιν αυτοις αλισκομωροι, κη ουκ εχοντες ως ουκ αδικησι δειξα, οι μω εις τ τα βίου μερ ισότητα, κη σωφροσυ νλω κη τερδουρον, οι δε εις τα τω παρμασιν ερρα κη λειρα γιας, οι δε εις εταρα τοιαυτα, δε ανεις ελεον κη φιλωδερπιαν τοις δικηζοιτας ηγαρον. τουτω δε ουδ ενα ορση π πων τουτων βασιμον οντα, αλλα παντα δεσποικηματα, φαραστας, βαραθεα. η γδ ως αληθως ερει' αν ο πατηρ αυτδ η πεποικη η δια; αλλα κη τω γω εμεις εν τουτοις τοις δικαστηριω αυτδ θανάτου, ως πονηρου δη κλω κη αξιοι τεθνααι. αλλα η δια ει ταυτ' εζιν αυτω δουρηη, τα παρ την πατέρα, εις τ' εαυτδ βιον καταφύξει, ως σάφρονα κη μερ ιον; ποιον; ον' απου βεβιωκεν; ον μω γδ παντες υμεις εωρανατε, ουκ εσι τινουτος' αλλ' οταν, εις τας λειουργιας, αποχωρησται; τας ποτε, η ποτ' γερονμας; τας τε παρ ος; αλλ' ουκ εισιν' αλλα τας εαυτδ φασεις, απαγωγας, εν δειξεις, ουκ ε λειουργιας ορησετε' αλλα η δια κη χωρις τουτου, συγγρηεις πολλοι κη κηλοι κη γη δει φησάντες αυτον ελατησονται; αλλ' ουτ' εισιν, ουτ' ε γηροπο' ποποτε. πως γδ, τα γε μηδ' ελδουδερω; πλω εσι η δια, εση αδελφος της δεει αυτδ ο παρση, κη τλω κη κλω δ' κλω αυτω λαγων, κη ου τα μω' αλλα η δει λεγει; αδελφος δε εσι τουτου ομοπαριος, κη ομομωτειος, κη παρς τοις αλλοις κη κωις κη δίδυμος. δεει, τα μω' αλλα σιωπω' αλλ' εφ οις υμεις τλω μαρση θανα ειδα, τλω λημνιαν, τλω φαρμακίδα, κη αυτην, κη το γηρος απαν απειλειατα, ταυτα λαβων τα φαρμακα, κη τας ερωδας ερωδης της δεραπηνης αυτης, η κατ' ομεινης τωτ' εμλωυσεν, εζει ησπερ ο βασκαρος ου τοσι πεπαμδποικηται

Handwritten marginal notes in Greek script, partially cut off on the right edge of the page.

πίνται, μαγγανδύει η φανακίσει, η τοις επιληπτοις φησιν Α
 ιαδωσ, αυτος ων επιληπτος παση πονηρια. οδω ουδ αυτον
 εξαιρησει, ο φαρμακος, ο λοιμος, ον ειδωσιν αυ ης
 μαλλον ιδων, η περσειπειν βουλοισ, ος αυτος αυτω δια
 νατου τεπημικεν, οτ τοιαυτην δικην ελαχε, τι αυδ λιπον, ω
 αυδρες αθλωατοι, α κοινα η δια πασιν υπαρχει τοις αγω
 ηζομοις, ωδω της ηνδ αλλων υμυφουσεως, και ουδ εις
 αυτος αυτω ταυτα φερει ηνδ κεινομενων, αλλ υμυφικα
 σος εχων οηκοθεν ερχεται, ελεον, συγγνωμιλω, η φιλαθρω
 πων. αλλα τουτων γε ουδι οσον, εδε δεμεις ταυ μιερφ
 τουτω μετ' αδουαυ, δε τις οπδν αυ αυτος εκασος νομον τη
 φησει δηλος η καθ' απαντων εχων τουτου τυχαθεν παρ
 εκασου δικμος οςι ε αυτες. τινα ουδ νομον υμιν, η τινα
 βουλησιν εχων αεισογειτων η παντων δοκει, ποτερον δυ
 τυρωυτασ οραν, και εν δουταμονια και χρεση δεξα δε
 ροντασ, και η παιων ζησετασ, τα γδ ηνδ αλλων και τετον
 φερει, ου κου εν κεισεσι και αγωσι, και πονηρισ αιτιασ
 απαντασ εη βουλεται, ταυτα γεωργει, ταυτα εργαζειται. Β
 ο η δη παμπυπεροσ αιθεροποσ, ποιοσ ησ, ω αυδρες αθη
 ναιοι, και λιτ' αυ δικμωσ, ο ξισπαταρετοσ, ο κοινοσ εχθροσ
 ο πασι δυσμωσ, οτω μητε γη καρπον φεροι, μητ' αποδα
 νοτα δεξαυτοσ, ο τοιουτοσ, εγω γε νομιζω. τινοσ η συγ
 γνωμισ η ποιων ελεων οι σεσυκοφαντημυρι παρ αυτω η
 τυχησιν, οισ οδω θανατου πασιν επιματο εν τουτοισ
 ησ δικασηροισ, και ταυτα ωρην τλω ωρεφτω ηηρον
 δινησθλωα, και εφ οιεσ ο βασιμωσ οδω ουτωσ ωμωσ και
 πικροσ εχουτουοι υμυφ οι λαχοντεσ, ω αυδρες αθλωα
 οι, τα δικμα ποιοιωυτεσ, εσωζον, τοις υπω τευτου σικο
 φατουωμοισ, και απεφηροσ ζωτοσ, και το πρεμυτον μεροσ
 ηνδ ηηφαν ου μετεδιδωσαν τουτω. αλλ ηγε τουτου πι
 κεια και μιαιφονια και ωμωτισ παρλω και εξηπαζετο.
 ουη παιδια, ουη μητεροσ ηνδ κεινομωων ειδων γεμωσ
 ωρεσσημωασ ορεσιν οδω η λλει, ειτα σοι συγνωμιη, ποθεν,
 η ωδω της ησ τοις παιδιοισ ελεοσ, πολλη γε και δει.
 ου τον εις ταυτα ελεον ωρεσδεωκασ αεισογειτων, μαλ
 λον η αιηρηκασ ολωσ, μη δη ωρεσ οισ αυ ησ εχωσασ λι
 μωιασ και ωρεσβολων εν επιλησασ, ωρεσ τουτοισ ωροσορ
 μιζου, η γδ δικμωσ, ει τοινωσ ακουσετε και τεισ βλασφη
 μιασ αι κατα την αγωρεν ωρευωων και υμυφ ελεγη, επι
 μαλλον αυ αυτ' μωσησετε, η δικμωσ. φησι γδ πολλοισ ο
 φειλετω δημοσιω, τετωσ η παλαισ υπαρχειν ομοιοισ ε
 αυτω, εγω η πολλοισ μωρ εη τεσ ητυχηκοτασ, ει και δυ
 εισι μωνοι, συγγωρεσ (πανη γδ πλειοισ εισι τεσ δεουτοσ, και
 εδωα ηνδ αλλων οφειλεν εδει) ε μωρ τοι μα τοις θεοισ
 τουτω γε υπαρχειν ομωμ τετωισ ομοιοισ, εδε πολλου δει
 αλλα η παν τουωυτην ουτωσι η λογικεωδη και μη μα
 υπολαβητε, ω αυδρες αθλωατοι, ωσ ωρεσ οφειλεταισ υ
 μωσ ταυ δημοσιω δεξα λεγεωται, ουτε γαρ βρε, μη γηουιτο
 ησ, ετ' εγνωμιζω, αλλ ει ταυ ησ αρεσ, η φιλοσ, η γνωρε
 μοσ βρεν εν τουτοισ, ωσ ωρεσ τουτου, τετον ωρεσσημω, μι
 ταυ ησ το βουλομα δειζω, ωρεσφτον μωρ, οπ αυθερωποισ
 επικαισ, οισ αι εγγωμ και φιλανθεροπια, γηνοντασ ο
 φημασ, οισ ου ωρεσσει κοινα αδικημωτα, η τυχη
 κειω η συμβεβηκεν εις τλω ομοια ταξιν αυτω η βλασ
 φημωσ αγει, ουκ ορθωσ, ουδε ωρεσσηκοντωσ, ου γαρ βρεν
 ομοιοι, αεισογειτων, ουδε πολλου δει, γεφωαντασ σε ηνδ
 ωρολην ηεις ακειτοισ δεσπεκπειω, γεφωλω αλωωμ
 ωρεσμομων και δεον σε βρη ταυτη τεθναωμ, πημωμ
 ποσ τυχεν, και φηλον εγγωσάμωρον, μη δουαδαμ ζημιασ
 αωρεσδεωκητον εγεκεν ουχ ομοιον, ωσ.

liberos suscepit, imposturam & fucum facit, & co
 mitiali morbo laborantes se curaturum profitetur,
 cum ipse omni labore improbitate. Is igitur pro eo
 veneficus intercedet? homo pestilens? quem qui vi
 derit, abominetur potius, quam alloquatur? qui ipse
 eum capitis accessit, cum talem litem intenderet?
 Quid igitur restat, Athenienses? ea nimirum praesidia,
 quae reis parata sunt, a reliquorum nostrum natura,
 quaeque nemo eorum qui periclitatur, secum affert:
 sed unusquisque vestrum domo secum effert, miser
 cordiam, veniam, humanitatem? Sed haec neque ius,
 neque fas illi nefario impertiri. Cur? quia qua sibi
 quaeque legem suoapte ingenio sanxisset contra alios
 constat: eandem eum & ab aliis ferre est aequum. Quae
 igitur legem vobis, aut quam voluntatem habere vi
 detur Aristogiton in omnes? vtrum ut eos florere vi
 deat, & beatè gloriosèque vivere? Vnde aut victita
 bit? Nam aliorum eum mala nutriunt. Proinde vo
 let iudiciis, certaminibus, atrocibus criminibus om
 nes conflictari. Hi eius fundi sunt, hi reditus. Quis ve
 rò homo perditissimus, Athenienses, ter execrabilis,
 communis hostis, omnium inimicus, cui nec terra
 fruges ferat, nec defuncto sepulturam praebat, iure
 appellabitur? nonne talis? Equidem opinor. Quam
 autem veniam, quam misericordiam, i quos calum
 niis exagitavit, ab eo impetravit? quos iste oēs ca
 pitis damnavit in is iudiciis: idque priusquam prima
 suffragia ferrentur? Et in quos fascinator iste adeo
 crudelis & acerbus fuit, eos, vos, Athenienses, qui tū
 fortitò iudices eratis, ut aequum fuit, cōservastis, quod
 ab isto colūnus exagitarentur: & absolvistis, & quin
 tam isti suffragiorum partem nō dedistis. Istius aut
 acerbitas, & sanguinaria mens, & crudelitas praestò
 erat, & in acie versabatur: non puerulis, non matri
 bus reorum, quarum pleraeque senes mulieres erant
 astantes cum videret, iste movebatur. Tibi ne igno
 scendum? Vnde? aut à quo? aut tuorum liberum mi
 sereri decet? Minimè verò gentium. Tu misericor
 diam, quae erga hos haberi solet, prodidisti Aristogi
 ton: imò penitus sustulisti. Ne igitur ad eos, quos tu
 ipse ruderibus implevisti, & muricibus circumdedi
 sti portus, appellito. Neque, iniustum est. Quòd si ma
 ledicta audietis, quae in foro obambulans, in vos in
 gerit: magis etiam eum oderitis, & meritò. Ait enim
 multos debere arario: eosque omnes sui esse simi
 les. Ego verò multos esse calamitosos homines, et si
 duo duntaxat sunt, fateor. Omnino enim plures sunt
 quam oportebat: & neminem alium decebat obera
 tum esse. Non tamen, ita me dij bene ament, eos i
 stius esse similes arbitror. neque multis est opus. I
 mò contrarium omnino est verum, idque ita intel
 ligetis: neque me, Athenienses, ita loqui vobiscum,
 ut qui debeatis arario, putabitis. neque, n. ita est, ab
 sit hoc: neque ego ita esse existimo: sed si fortè quis
 est alicui vestrum siue amicus, siue familiaris in
 ter illos, quanto eius nomine istum odio prosequi
 debeat, vobis ostendā. Primum eò quòd homines æ
 quos qui spòdet pro aliis, qui humanitatis officia prae
 stant, atque ita priuatū æs alienū cōtrahūt, quique in rē
 publicā nihil deliquerūt, sed fortuna parum prospe
 ra sunt vli, in eūdē secū ordinē ducit, eodēmq; conui
 cio inuoluit: nō rectè neque cōueniēter. Neq; n. idē
 est, Aristogitō, neque multis verbis est opus: Tu quia
 tres ciues decreto facto, indicta causa occidi iussisti,
 condemnatus es violatarum legum, quod crimen cū
 morte luendum fuisset, lis pecunia tibi est æstimata:
 alius aliquis cum pro amico sponderit, damnnum
 inexpectatum ferre non potest: non idem est, non.

Hominē i
 nefarij &
 crudelis
 nō esse mi
 serendum.

Calamitos
 sus ciues,
 & verecun
 dos, Aristo
 gitonis, nō
 esse simi
 les, homi
 nis impu
 dentium.

Crimina-
tio impu-
dentis Ari-
stogitonis,
per conten-
tionem
cum viris
Multibus.

re leges, & recepta iura despiciere: necesse erit vni-
uersos, qui in ciuitate degunt, improbitatis eorum
pœnas sustinere. Vt enim delictorum, quæ in nauibus
committuntur inter nauigandum, si quis nauarum
deliquerit, paruum est damnum: sin gubernator
deceptus fuerit, aut aberrarit, communi calamitate
vectores omnes inuoluit. Sic & plebeiorum peccata
non in populi, sed in ipsorum damnum cedunt,
sed magistratum, & rempublicam gubernantium
peccata ad vos vniuersos pertinent. Quapropter &
Solon plebeiis tarda, magistratibus, & populi gubernatoribus
velocia supplicia constituit: quod existimabat, de illis
quouis tempore sumi posse pœnas: hos moram ultionis
non admittere. Oppressa enim libertate, qui pœnas
repetat fore neminem. Atque hæc instituta nemo ita est
vel impudens, vel vestri contemptor, qui refellere
audeat, præter Aristogitonem, & eius audaciam &
improbitatem. Omnes enim magistratus, & claros in
republica viros inueniemus si quid semel à vobis
pronunciatum in eos fuerit, ratum habuisse. Nam &
si quibus abrogatur magistratus, ij statim deponunt
munus, & coronas amittunt: & si qui è Sexuiris in
Areopagum non admittuntur: omnia violètia, æquis
animis vestra in cognitione acquiescunt, & hæc merito
faciunt. Quemadmodum enim, cum in magistratu sunt,
à plebeiis obedientiam sibi deberi censent: eodem modo
& ipsi deposito magistratu, legibus, reipublicæ moderatilibus,
iure obsequuntur. Præterea qui rempublicam administrant
omnes, si è memoria vetustatis factò initio repetere
volueritis: vno modo omnes cessisse vestris institutis
apparebit. Nam & Aristidem aiunt, à maioribus
relegatum, eò vsque in Aegina esse verfatum, donec eum
populus reuocasset: & Miltiadem atque Periclem
condemnatos, hunc triginta, illum quinquaginta talentis
solutis, ita demum conciones habuisse. Quid igitur fieri
posset iniquius, quam si is qui vt boni fecit nihil, ita
innumera scelera designauit, tam expeditè, præter &
vtilitatem & iustitiam, licentiam à vobis violandarum
legum esset consecutus: quum iis qui multa & magna in
vos beneficia contulerunt, ea potestas data non fuerit,
vt eis aliquid contra leges apud vos receptas agere
concederetur? Et quid de antiquis dicere attinet nostræ
ætatis homines considerate, an aliquis vnquam ita
exititerit impudens? Neminem reperietis, si accuratè
quæsiueritis. Huc illud accedit, si quis decretum aut
legem apud Sexuiros accusat: cum lex aut decretum
irritum est, tum legislator decretive autor nihil
impudenter agere conatur, nihil violenter: sed quicquid
vos decreueritis, ratum habet: et si vel eloquentiæ
facultate, vel rerum gerendarum dexteritate inter vos
excellent. An verò absurdum non est, cum ea quæ vos
omnes in conuentu publico ex legibus decreuistis, sint
irrita: Aristogitonis voluntati in violando iure plusquam
ipsis legibus tribui autoritatis? Rursus, si quis actionem
persecutus, quintam suffragiorum partem non tulerit: cui
rei legibus ea pœna definita est, ne is de cætero
accuset, ne in carcerem abducatur, ne deferatur: eodem
modo contra hæc nemo agendum esse putat eorum qui
ad hunc modum mulctati sunt. Apud solum autem
Aristogitonem ex omnibus, nullum neque iudicium,
neque lex plus habet autoritatis libidine ipsius. Quæ
omnia sic obseruasse, neque vos, neque maiores vestros
vnquam pœnituit. Est enim hoc status popularis munimentum,
hostes vel

καταφρονείν τ' αριστογώνων δικαίων αιμαρμόν βετι
παύλας απολαύειν τ' ούτων κελίας τοις μετέχουσιν
πόλεως, ώσπερ γδ τ' εν τ' ναυσιν αμύρτημείτων α συμ-
βαίνει ωρει τοις πλοίοις, όταν μδ τ' ναυτ' ης αμύρτη,
βροχίαν τ' βλάβω λώγκει. όταν δ' ο κυβερνήτης απο-
φαλή, η δε μύρτη, κοινη τ' ατυχία άπασι τοις συμπίε-
σι κρατεροδύσασεν. ώσάυτως τα μδ τ' ης ιδιωτ' αμύρτη-
μα τ' εκ εις το πληθος, εις δ' αυτ' εις λωεικε τας βλαβας
τα τ' ης αρχόντων και πολιτευομδων εις άπαντας υμεις
αφικνει. διδ' κ' τας τιμωρίας ο σδλων τοις μδ ιδιωταις
βραδείας επόισε τας δ' αρχαις και τοις δημογγορις,
ταχίας υπολαμβαιων, τοις μδ ενδεχου και ωρα τ'
χερονον το δικημον λαβειν, τοις δ' εκ ε' ωειμείηα το εν-
δικουμδρον. το γδ τιμωρησομδρον εκ υπεσαι, ο πλιείας
καταλυσεισης, κ' τούτοις τοις δικημοις ουδεις ουτως ουτε
αυαδης, ε' τ' ωρα υμεις φρονων βετι, ος τις απληρη επι-
χρησει, πλω αριστογέιτονος τούτε, κ' τ' τούτε πολυμς εν
πονηρίας, αλλά πάσας τας αρχαις κ' τοις πολιτευομδους
δύρησομδ' επιδαν άπαξ τ' καταγνώτε υμεις, τούτοις
εμμδρ' αις, τε το μδ γδ όταν αποχειροποιησάι τις τ' η
εν τ' αρχαις, ωρα χη μα πεπανύτα αρχοντες, και τοις
σεφαιοις ωειμείηα τε το τ' οσοις τ' ης δεσμοδ' η εις α-
ρειον πύρον ουχ οίον τ' βετι αιεθειν, παρεντες το βιάζε-
σθαι, ε' γροσιν εμμδροντες τ' υμετέρας γνώσει, κ' ταυτ'
εικότως ποιέσιν. ώσπερ γδ όταν αρχισι, τοις ιδιωταις οίον
τα δ' εν αυτοις πειθαρχειν. ώσάυτως όταν αυτοι ιδιω-
ται χρονώτα παλιν, τοις τ' πόλεως αρχουσι νόμοις, δικημς
αυ ακολουθειν. επ τούτω οι πολιτευομδροι πάντες, εν τ' η
παλαιων ει βούλεσθαι αρχ' αμμοι χρονον θεωρειν, ώσάυ-
τως φανότα και αυτοι ειποντες τοις υμετέροις δικημς,
C αριστοδ' ω μδ γαρ φασιν υπο τ' ης φρογώνων μετεπε-
δύτα εν αιγήη δεξίβειν, ειως αυτων ο δημος καταδείξα-
το. μιληπάδ' ω κ' και ωειμείηα εφροντας πιν μδ ξιακιο-
τα, τον τ' πενήκοιτα ταλαια ενήσαντας ουτω δημογο-
ρειν, ο και δεινότατον αν ειη συμβαλλον τοις μδ πολλα κ'
μεγάλα ποιήσαντας υμεις αγαθα μη τυχίη ταύτης τις
δωρεαί. ως τε ωρα τοις νόμοις τοις κειμδμοις παρ' υ-
μιν ωρα ε' τ' η μηδεν ωρα αγαθον ειργασμδρον, παιμη
δη δ' δεημύρτηκοτα, τε τον ουτω φροχίερος φάμεσθαι,
C ωρα το συμφέρον η το δικημον εξουσιασ παρ' υμιν τ'
ωρανομειν ειληφοτα. και τ' δει λέγειν ωει τ' ης παλαιων,
αλλά τοις ε' υμιν αυτ' ης αναλορησασθαι, ει τις εταος αιαι-
δης γέρονε πώποτε. ουδ' να γδ ε' εριτε, ει βούλησθαι αιαι-
βως εξεταζειν. χωρις τούτω τούτων, όταν τις ψηφισμα-
τος η νόμου γραφω α πενήκη ωρος τοις δεσμοδ' ηταις, ο
μδ νόμος, η το ψηφισμα ακυρον βετι. ο τ' δεις η γραφας,
ουδ' εν αναχωρητ' ει βιαζομδρος. άλλ' ο, π' αν υμεις ψηφι-
σησθε, τούτω εμμδρει, και η ωρα τοις δ' υμεις λέγειν,
η ωρα τ' ειεν εν υμιν. και τοις πωις ουκ αποπον, α μδ απαν-
τες υμεις συλληχότες εψηφισασθε, κ' τοις νόμοις ακυρα
ε' τ' η αριστογέιτονος βούλησιν εις το ωρανομειν κυρω-
τέρον οίεσθαι δειν νόμων αυτ' ης και ασησθαι: παλιν τούτω,
όταν τις επεξιων μη μεταλαβη το πέμπτον μέρος τ' ης
φων, ε' ος οι νόμοι κελύσασι, το λοιπον μη γραφεισθαι, μηδ'
απαγειν, μηδ' εφηγείσθαι τον αυτον ε' οπον ωρα τούτ'
ουδεις οίεσθαι δειν ωρα τ' ειεν τ' ης ενόχων όντων του τοις επι-
τιμίοις αριστογέιτονοι δ' ως εοπεσ, μόνω τ' ης πάντων ουδ' εν
ουτε δικημδρον, ουτε νόμος κυρωτέρι βετι τις απε βουλήσειας και ταυτα πάντα ουτω δεσφολαίτ' οσιν, ουδ' εν
πόποτε ουδ' υμιν, ουτε τοις φρογώνοις μετεμείησεν. ε' τ' γδ δημοκρατίας φυλακη το τ' ης μδ ενδεχον η βελοδο-
μδμοις,

